

er saa stor, at man ikke lader sig berøre af Ministerens Afgørelse paa dette Punkt, og kunne de saa fastholde deres Valgret, er det hverken Skattelovens eller den højtærede Indenrigsministers Skyld, at saa mange Smaafolk i Odense have faaet Valgret.

Endnu er der kun een Sag, jeg vil berøre overfor den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Minister kom slet ikke ind paa hans af mig fremdragne Udtalelser fra i Fjor om, at han vilde stadfæste et fælles Skatteminimum for alle Købstæder; jeg erindrede ham derfor atter om denne Udtalelse. Nu siger den højtærede Minister, at hvis han havde gjort det, vilde det have været et Angreb paa det kommunale Selvstyre, men jeg erindrer da den højtærede Minister om, at saa var det meget letsindigt at udtale sig, som han gjorde i Fjor, da han sagde: Der kan selvfølgelig ogsaa i den fælles Skattevedtægt, som fremtidig efter de ny Skattelove skal være gældende for samtlige Købstadkommuner, fastsættes et fælles Minimum, som gælder for alle. Naar den højtærede Minister udtalte sig saaledes i Fjor, er det mærkeligt, at han i Aar, naar der er Tale om at gøre det, henviser til, at dette vilde være et Angreb paa det kommunale Selvstyre. Med Hensyn til Kildeartsbeskatningen har han givet Esbjerg og Kolding Kommuner gode Raad for at faa Forholdet saa vidt muligt fælles i alle Købstæder. Men saa forekommer det mig, at han ogsaa af Hensyn til de smaa Skatteydere kunde have givet et godt Raad, f. Eks. til Horsens og Odense om, at de skulde følge de andre Byers Eksempel og sætte Skatteminimum til 2 Kr. Men den ærede Minister har øjensynlig kun villet optræde og søge at skaffe fælles Regler, naar det gjaldt om at udviske Lovens Bestemmelser om Kildeartsbeskatningen, og han er derved i Virkeligheden kommen til at varetage de store Skatteyderes Interesser.

Sluttelig skal jeg henvende et Par Ord til den højtærede Justitsminister. Han bemærkede forleden, at jeg burde bevise Rigtigheden af mine Udtalelser om, at han var gaaet bag sit Parti og havde forhandlet med Højre om Prygleloven, og han kaldte denne Beskyldning for usand og utilforladelig. Jeg kommer i den Anledning til at bede om Undskyldning, fordi jeg et lille Øjeblik maa lægge Beslag paa det høje Tings Tid, idet jeg maa minde om Situationen ved sidste Rigsdagssamlings Slutning. Den højtærede Justitsminister havde, som bekendt, profeteret om Prygle-

lovens Sejrsgang gennem begge Rigsdagens Afdelinger. Men det kan jo ikke nægtes, at da Paasken kom, sad den højtærede Justitsminister jo slet ikke saa sejrstolt eller saa lystigt i det. Saa var det, den højtærede Justitsminister vilde, at Rigsdagssamlingen skulde forlænges — for at han kunde faa konstateret Pryglelovens Sejrsgang — derom er der jo ingen som helst Tvivl. Men saa siges det jo for aldeles bestemt fra Sider, som man har Grund til at tro paa, at der opstod en Kamp indenfor den høje Regering; en Kamp, under hvilken den højtærede Justitsminister stod skarpt mod den højtærede Konseilspræsident, der jo, som bekendt, var en Modstander af Prygleloven. Prygleloven var jo kun vedtagen af et Mindretal i dette Ting, idet Reformpartiet stod splittet overfor denne Sag, men alligevel vilde den højtærede Justitsminister have sin Villie igennem for denne Lovs, for denne Bagatels Skyld, som man nu siger. Saa var det, der skete en Henvendelse til Landstingets Højregupper — man siger i Henhold til Forslag fra den højtærede Landbrugsminister — om, at Landstingets Højregupper skulde gøre Forslaget færdigt, naar Samlingen forlængedes. De to Højregupper svarede med en Henviisning til Husmandsloven og Tillægsbevillingsloven, og det var jo gode Paaskud for at forlænge Samlingen. Saa havde Justitsministeren foreløbig sejret paa Trods af flere af sine ministerielle Kolleger og paa Trods af en stor Del af sit Partis Medlemmer. Saa erindre de Herrer nok, at der senere blev givet Landstinget en 10 Dages Frist til at gøre Loven færdig — det skete imidlertid ikke, thi den 23. April tog hele Forestillingen en Ende med Forskrækkelse, idet Rigsdagen hjemsendtes.

Da Rigsdagen hjemsendtes, faldt der jo mange haarde Udtalelser angaaende den højtærede Justitsministers Optræden i denne Sag. Som Bevis for den almindelige Opfattelse af den højtærede Justitsministers hele Optræden i denne Sag, skal jeg tillade mig at citere nogle Udtalelser fra de Dage. Det er jo en Selvfølge, at Højres Førere lade sig ikke bruge som Vidner i denne Sag. Overfor en god politisk Ven aflægger man ikke Vidnesbyrd for at hjælpe en Modstander. Jeg vil dertil føje, at selvfølgelig alle Forhandlinger og Samtaler i disse kritiske Dage mellem Justitsministeren og Højremændene i Rigsdagen — for Justitsministeren vil vel ikke benægte, at han i de Dage talte med Højremænd her i Rigsdagen — ere i Virkeligheden førte bagom